

L'HORA DE LA PAU SI LES POTÈNCIES EXTERIORS NO DECIDEIXEN EL CONTRARI

¿Esclata la pau a Nicaragua?

El 24 de març passat es firmava un acord d'alto el foc entre el govern sandinista i la guerrilla. Un pas bàsic, si bé encara haurà de concretar-se amb nous acords que suposen el final definitiu de la guerra.

J. M. P.

Un pas molt important cap a la pau va donar-se a Nicaragua el passat 24 de març en signar-se un acord d'alto el foc entre el govern sandinista i la guerrilla. De fet, des que els sandinistes van conquerir el poder el 19 de juliol del 1979 el país no ha pogut respirar perquè ja el 1981 apareixia la «contra» (contrarevolució) en acció, finançada, organitzada i dirigida per la CIA nord-americana. Des d'aleshores la guerra ha causat més de 40.000 morts.

L'esperança de pau haurà de concretar-se amb nous acords que suposin la definitiva fi de la guerra però el pas donat el 24 de març és bàsic. Suposa una treva bèl·lica de seixanta dies, a partir de l'1 d'abril, més un seguit de concessions per totes dues parts. El govern de Managua n'accepta unes quantes, de les exigències de democratització presentades per la «contra», com la llibertat de premsa sense traves, i una amnistia total per als empresonats des de l'inici del conflicte i també per als ex-guardies somocistes (la Guardia Nacional era l'exèrcit de l'ex-dictador Anastasio Somoza, el règim del qual va ser enderrocat el 1979 pel Front Sandinista d'Alliberament Nacional). La «contra», dita oficialment Resistència Nicaragüenca, ha acceptat reagrupar els seus guerrillers en determinats enclavaments. Aquest últim extrem havia de concretar-se en una reunió el 28 de març a Sapoá, localitat pròxima a Costa Rica, on s'han celebrat les converses que van conduir a l'acord d'alto el foc. El 6 d'abril hauran de tornar a reunir-se les delegacions de totes dues parts per negociar una pau definitiva.

L'acord s'ha produït en un moment en què la «contra» es trobava afeblida per dues raons: 1) el Congrés nord-americà va decidir el passat 3 de febrer suspendre l'ajut militar i econòmic a la «contra» i el president Reagan encara intenta sense èxit per ara obtenir nous ajuts, i 2) l'exèrcit sandinista va efectuar la setmana anterior a l'acord una àmplia ofensiva que va significar una greu derrota per la guerrilla, que va ser perseguida fins alguns dels seus refugis fronterers dins d'Honduras, fet que va motivar l'enviament pels Estats Units de 3.200 soldats a aquell país centramericà, convertit en base d'intervenció dels EUA a Centramèrica.

L'esperança de pau encara haurà de concretar-se.

Queda per veure l'actitud real que adoptarà l'administració Reagan, més enllà de les declaracions oficials. D'aquesta actitud dependrà el definitiu fracàs o èxit d'aquest acord, ja que la «contra» no és més que un instrument en mans de Washington. Així, doncs, el Congrés nord-americà sembla tenir l'última paraula perquè, si no vota nous ajuts a la «contra», aquesta no té res a fer.

El règim sandinista havia dit que mai no negociaria amb els gossos (la «contra») sinó amb l'amo (els Estats Units), però a l'hora de la veritat no ha estat així. També la «contra» deia que mai no negociaria amb els sandino-comunistes i tampoc no ha estat veritat. Com a mínim han arribat a un acord d'alto el foc, en converses directes i a alt nivell.

Si el procés de pau assolís l'èxit definitiu a Nicaragua s'hauria donat un pas de gegant per restaurar la pau a Amèrica Central (guerrilles a El Salvador, Guatemala i Nicaragua). Els conflictes de l'àrea han causat ja més de cent mil morts. I no hi ha ni vencedors ni vençuts, sols hi ha morts. □